

Iso Keikka

Oikeuskansleri Kai Korte karrutti moottorikelkallaan Korvatunturin juurelle. Syksyn mittaan jatkuneissa lahjustutkimuksissa kaikki jäljet olivat johdaneet yhä selvemmin juuri tänne.

Kanslerilla oli vahvaa tietoa siitä, että kaikki tähänastinen oli ollut pelkkää pintanirhausta. Vasta näinä päivinä, juuri täällä tapahtuisi varsinainen Iso Keikka. Siitä oli aluksi ollut vain pieni hainartava epäily, mutta kun Iso Keikka vilahteli kuulustelupöytäkirjoissa yhä useammin, päästiin tutkimuksissa piankin puolimatkaan, ja joulun alla oli päätetty lähteä sassiin itse syltityhtaalle, Korvatunturille.

Korte parkkeerasi skiidunsa hyvän matkan päähän ollakseen herättämättä huomiota. Hän jatkoi hiipien metrisessä lumessa.

Eipä aikaakaan, kun hän törmäsi tuoreisiin jälkiin. Ne olisivästi jättänyt joku isokenkäinen, sillä Kortteen molemmat pieksut mahtuivat hyvin yhteen isonkengän painallukseen.

Oikeuskanslerin poskia alkoi kuumottaa. Hän tunsu nyt olevansa lähempänä ratkaisua kuin koskaan. Yhä varovaisemmin hän hiipi aivan Korvatunturin ikkunan viereen.

Hän pysähtyi kuuntelemaan. Aivan oikein. Sisältä kuului kilkutusta ja kalkutusta, porausta ja näverystä, helinää ja helsketä.

Korte kohosi varpailleen ja kurkisti sisään. Ja mitä hän näkikään! Toden totta. Hän oli sattunut suoraan rysän päälle. Koko Korvatunturin suuri maanalainen työpaja oli täynnä pelkkiä lahjomia.

Tuolla värkkäsi tonttu Tipsu viererivetoista Ahti Pekkalaa joululahjaksi Paavo Väyryselle. Täällä asensi tonttu Tapsu elektronista Ahti Karjalaista Kalevi Sorsalle. Ja siellä ponnahteli pehmeän pelottava Sätky-Suo-

minen laatikostaan päätyäkseen jouluaattona Kalevi Kivistöä säilyttämään.

Kansleri käänsi katseensa ja kohtasi vielä pahempaa. Eräässä nurkassa oli valmistumisvaiheessa kokonainen metro Helsingin kaupungille. Itse joulupukki oli juuri pakkaamassa suurta pulloista Oikeutta Etelä-Suomelle. Ja lukemattomat tontut ympärillä värkkäsivät mikä mitäkin.

Kai Korte ei ollut uskoa silmiään. Hän alkoi laskeskella näkösellä olevien hyvikkeiden määrää yksin kappalein. Vähän yli kolmensadantuhannen kohdalla hän sekosi ensi kerran, mutta aloitti sisukkaasti alusta. Lopputulos oli yli viisi miljoonaa lahjomaa!

Pelästyksestään selvittyään oikeuskansleri äkkiä tajusi, mistä oli kysymys. Saatanallisesta suunnitelmasta, jolla koko Suomen kansa aiottiin lahjoa läpikotaisin, lapset ja imeväiset mukaanlukien. Kun kaikki olisi korruptoitu, kaikki olisivat yhtä syyllisiä. Kenelläkään ei olisi varaa syyttää ketään. Kaikki pidätetyt olisi päästettävä vapaiksi, koska vankiloihin ei kumminkaan mahtuisi. Iso Keikka tosiaan.

Tämän äkättyään oikeuskansleri säntäsi kelkalleen ja huristi yhtä kyytiä takaisin Helsinkiin. Hengästyneenä hän selosti eduskunnalle, mitä oli tapahtumassa.

Eduskunta kuunteli myöta-mielisesti päätään nyökytellen, muttei näyttänyt muuten olevan moksiskaan. Asettipa kumminkin oikeuskanslerin vaatimuksesta parlamentaarisen komitean pohtimaan asiaa. Komitea istui puoli tuntia, tuli takaisin, taputti Kai Kortetta ystävällisesti olalle ja totesi päätyneensä äänin 8—0 siihen tulokseen, että joulupukkia ei ole olemassakaan, eikä siis lahjontaakaan.

Kylläpä se olikin suuri helpotus kaikille.